

Елена е твърдѣ развълнувана. Тя и Стояна вечеряхъ набързо въ готварницата. На едно малко огледалце на стѣната и двѣтѣ се попригладихъ и постъжмихъ. Едно одеколонево стѣклце на господаря, отъ скоро праздно, биде напълнено съ водица, разлопчихъ го и се попръскахъ съ благовонието. Елена свали отъ единъ пиронъ нова зелена корделка и си прѣпаса косата на челото; евтината тенекиева игла — медалионче съ джамче на гущата, биде прилѣжно лѣсната съ прѣстилката; едно късче сапунъ мина по вѣждитѣ и по коситѣ надъ челото, та имъ даде лустро. Науката за кокетерията си даде сичкитѣ тайни, за да се увеличи замаята на госта. Стояна се задоволи да тегли единъ вжгленъ възъ вѣждитѣ си, природно черни и сключени. Прочее, въ всеоръжието на очарованието си, двѣтѣ кокетки бѣхъ готови да посрѣщнатъ приятния посѣтителъ „на чай“. Елена, въ всичко прѣдвидлива, опрѣдѣли му и мѣстото за сѣдене, почетния кжтъ: именно. жгъла до вратата и мивника, дѣто бѣше на затулъ отъ господарски погледи. Тя забрави и кайвеничето, което още отъ сега тури въ огнището, да почерпи, по правилата на вѣсточното гостолубие, госта. Кучето благоразумно бѣше отстранено въ друга стая — нѣмаше нужда отъ тоя шуменъ церемониймистеръ...

Тѣ вече чакахъ, будни на поста си: Стояна при мивника, Елена при огнището.

Ненадѣйно издрънка звѣнеца три пѣти . . . знакъ, че ги вика старата госпожа.

— Иди виждѣ! — каза Елена на Стояна.

Стояна се затече къмъ стаята на господарката, но веднага се върна.

— Тебе вика! — каза тя.

Елена остави тиганя, въ който току се готвеше да тури суровото масло и отиде.